

JESLIČKY

ROZJÍMÁNÍ O NEBI V NOCI NA JITŘNÍ BOŽÍHO NAROZENÍ

Psaní ku Pánu Bohu

Připís

Bohu všemohoucímu
i největšímu, císaři
srdce nejtějnějšímu,
mého též, světel mocnáři.

Ó Bože, jenž u tebe
jest jako sukno zmodralé
rozprostřené tvé nebe,
králi světa, a tak dále.

Mdlím! Mě příliš tvá láska
nutí, ať více miluji.
Ej hle lásky rozprávká,
nevím, zdali pochopuji.

Žádostiv jsa zvěděti,
nechtěj mně odpověď dáti,
chci tě, Bože, viděti,
sám ti musím list napsati.

DÁTUM v zemi na jitřní
v hod božího narození,
kráso mé duše vnitřní,
přijmi tvé špatné stvoření.

Není kterého roku,
neb mě milá neskončenost
přinutila skrz lásku,
abych zde podepsal VĚČNOST.

25 Ach živ jsem! Sotva živý,
jako bych tonul na vodě,
stín smrti nedůživý,
tělo moje jako lodě.

30 Zde tonu na tom moři,
jako v ňáké bouřce vězím,
již se má loďka boří,
po tobě, ach, často slzím!

35 Víra, naděje - dvoje
jsou jako lodi podpory,
až tato loďka moje
přetrhne kostí závory.

40 Když zatluče na dveře,
když se můj konec přivine,
hned jí tiše otevře,
do nebe duše poplyne.

Poplyne vzhůru, vzhůru
v blesku svatých nebešťanův,
nahoru k svému kůru
křídly blažených měšťanův.

45 Tou se nadějí kojím,
když nastává vlnobití,
u mé kotvice stojím,
když mne straší hromobití.

50 Nedbám na bouřky moře,
neb mezi těmi bouřkami
Bohu poroučím hoře,
zahrávám si s hvězdičkami.

55 Ó nebesa! Ó hvězdy!
Když se po nebi beřete,
když své míváte sjezdy,
mně moje srdce kradete.

60 Kolikrát se třpytíte
stříbrnými očičkami,
tolika mně raníte
srdce jakýmisi střelami.

65 Chcete, abych byl prázděn
pozemských naruživostí
a od marnosti vzdálen,
a to jen k vaší lůbosti.

70 Ó jiskřičky, odstupte,
nebo dřív, než naději,
se mnou být nemůžete,
není bejt dobře s zloději.

75 Nýbrž, ó hvězdy, stůjte,
byť by byly tuplovany,
s tvrdým srdcem bojujte,
ty ono miluje rány.

80 Podte, raněte, hvězdičky,
vezměte si zajatého,
jak má běh náš vojenský,
vedte před Boha vašeho.

85 Jak jste se mně zastkvěly,
jáť jsem byl slávou, jenž se stkví,
již jste mě svého měly,
obdržely jste vítězství.

90 Nestavím se vám ztůha
naproti - milé zajetí,
chci být boží slouha,
a to jest svátek držeti.

95 To místo daru prosím,
nedávejte odpuštění
mně, kterou se honosím,
vemte lásky do vězení!

90 Vězení prosícího
jest nebeské obcování,
vy pak milujícího
chovejte, prosím, nadání.

95 Ach! Jaké, kdož tě dojde,
budeš, Bože, potěšení,
když k tobě, Bože, přijde,
jaké to bude bydlení!

100 Jak slíční, které stvořil,
jak slíční jsou příbytkové,
jenž jsi tvým přihotovil,
věčně milí pahrbkové!

105 Ach! Jak okrouhlé vzhůru,
ach, jaké nebe klenutí!
Na tom anjelském kůru
jaký řád, běh i hvězd hnutí!

110 Ej, jak to slunce ranní
v svém vychází osvěcení,
i hvězdy, světél páni,
berou i své posvěcení.

115 Když si hledím na hvězdy,
volám, až se třese všecko:
„Vojanské snad jsou sjezdy,
ach, jak jest to slíčné vojsko!“

120 Když nastává svitání,
když se stkví všecko, když svítí
rosou stříbrnou ranní,
nebe pozdravuje kvítí.

menší park!

Potom pěkně vychází,
jako kníže postupuje,
po nebi se prochází
slunce, tak den vyměřuje.

Večer se potom blíží,
tu zase v nebeském kraji
měsíc den k zemi blíží,
opět spolu hvězdy hrají.

Potom pak zase svítá
přeroztomilou proměnou,
zas kvítí slunce vítá,
noc se i hvězdy zaženou.

Slunce krásné i měsíc,
krásné světlo, co se míhá,
kolikoliv jest tam svíc,
jsou jen pěkná boží kníha:

nebe místo papíru,
jehož pěkné rozložení,
běh, jenž má jistotu míru,
jako ňáké vyložení,

dvě hvězdy proti sobě
dčky jsou, stojí stále jistý,
z obou stran světa obě,
den, noc kníhy jsou dva listy.

V té kníze planetové
jsou litery nejhlavnější,
čárky jsou kométové,
hvězdy písmo nejdrobnější.

Každý zde čísti může,
což jsou dost drobné některý,
dána kníha do kůže,
zřetelné dost jsou litery.

Boží je ruka píše,
když nebes světla rejsuje,
pérem spěšným, než tíše
ty litery popisuje.

Svůj také rozdíl mívá,
když se den, noc rozděljuje,
dvouch písařů užívá,
čas měsíce popisuje.

Ej, jak se měsíc točí,
nelenuje a neleží,
jako nějaký kočí
semotam po nebi běží.

Péro toho písaře
běžně popisujícího
barva jest, světlo, záře
světla v nebi svítícího.

Jestli jsou pak sluhové
ta nebeská boží světla,
jsou nám k nebi vůdcové
jako ňáká k nebi vesla.

Tento svět jest jen škola
všech dobrých kunstův umění,
co kdo chce, se dovolá,
však velký rozdíl v učení.

Hvězdy svou veselostí
jsou lekci, kunst roztomilý,
s tou svou velkou jasností
mívají krátkou chvíli.

O čemž se zde povídá,
jaký nápis této knížky,
den a noc tobě vydá
nemalé zatím veršičky.

Potom pěkně vychází,
jako kníže postupuje,
po nebi se prochází
slunce, tak den vyměřuje.

Večer se potom blíží,
tu zase v nebeském kraji
měsíc den k zemi blíží,
opět spolu hvězdy hrají.

Potom pak zase svítá
přerozomilou proměnou,
zas kvítí slunce vítá,
noc se i hvězdy zaženu.

Slunce krásné i měsíc,
krásné světlo, co se míhá,
kolikoliv jest tam svíc,
jsou jen pěkná boží kníha:

nebe místo papíru,
jehož pěkné rozložení,
běh, jenž má jistotu míru,
jako ňáké vyložení,

dvě hvězdy proti sobě
dcky jsou, stojí stále jistý,
z obou stran světa obě,
den, noc kníhy jsou dva listy.

V té kníže planétové
jsou litery nejhlavnější,
čárky jsou kométové,
hvězdy písmo nejdrobnější.

Každý zde čísti může,
což jsou dost drobné některý,
dána kníha do kůže,
zřetelné dost jsou litery.

Boží je ruka píše,
když nebes světla rejsuje,
pérem spěšným, než tíše
ty litery popisuje.

Svůj také rozdíl mívá,
když se den, noc rozděljuje,
dvouch písařů užívá,
čas měsíce popisuje.

Ej, jak se měsíc točí,
nelenuje a neleží,
jako nějaký kočí
semotam po nebi běží.

Péro toho písaře
běžně popisujícího
barva jest, světlo, záře
světla v nebi svítícího.

Jestli jsou pak slouhové
ta nebeská boží světla,
jsou nám k nebi vůdcové
jako ňáká k nebi vesla.

Tento svět jest jen škola
všech dobrých kunstův umění,
co kdo chce, se dovolá,
však velký rozdíl v učení.

Hvězdy svou veselostí
jsou lekcí, kunst roztomilý,
s tou svou velkou jasností
mívají krátkou chvíli.

O čemž se zde povídá,
jaký nápis této knížky,
den a noc tobě vydá
nemalé zatím veršičky.

155

160

165

170

175

180

130

135

140

145

150

185 Na dvě naši veršičky
v naši se škole rymují,
ty verše jsou hvězdičky,
na nebi sobě tancují.

190 Zpěvy, než podivnými,
svou působí prozodíjí,
mezi zpěvy jinými
divnou mají melodíjí.

195 Netřeba, kdo se učí,
aby jiné měl výklady,
každému se propůjčí,
patrné mají důklady.

200 Byť by se hvězdy kryly
neb měsíce ubývalo,
byť by za nákou chvíli
také se zatmění stalo,

205 byť by se svrchu krylo
jakékoli věč zatmění,
zas by se vyjasnilo,
zas slunečné osvícení.

205 Jedna se zdá být práce
slunce, jedno jeho dílo,
ať povím jednou krátce,
aby měsíce přibýlo.

210 Když se mezi ně vloží
příčina slunce zatmění,
zem prostřed slunce leží,
to bývá položení.

215 Zase když měsíc vstoupí
a slunce tělem zastíní,
dříve nežli odstoupí,
bývá zatmění bílední.

220 Ach, jakou nás Bůh krásou,
ach, jakou světlostí učí,
hned nevidanou barvou
i umělostí propůjčí!

225 Učí Bůh skrz znamení
vedlé řádu obecního,
pln měsíc vyučení
každého, též i hloupého.

230 Zdá se mně být i nebe
nějaký trh ku prodaji,
nahlídnou-li do sebe,
divné věci povídají.

230 Jsou zde divné noviny,
není samá gramatika,
vyměřené hodiny,
zde se zas najde kronika.

235 Každý den má své činy,
okolkování měsíce,
každý běh má čas jiný,
historiji zpytující.

240 Zde se dočteme hodin,
jak jsou rovně rozvržené,
jež spravuje Hospodin,
rovně od sebe vzdálené.

245 Tento se pak běh skládá
ze dnův, hodin, též i z roku,
zas se v to slunce vkládá
k předešlému svému kroku.

245 Jaká k nám boží láska,
jak veliké ušetření,
neb každá v roce částka
předkládá nám pěkná čtení.

- 250 Když slunce po obloze
v roce semotam probíhá
jako v ohnivém voze,
bývá čtvernásobní kníha,
totižto každoročně
čtveré bývají proměny,
každá čtvrtka posloupně
dělí se vlastními jmény.
- 255 Jinou se barvou jaro,
a to rozličnou, maluje,
léto má jiné péro,
jináče se vypisuje.
- 260 Podziměk jest sebrání
vesměš z rozličných autorů,
hroznův, jablek sbírání,
nesou dolu i nahoru.
- 265 Zima třeskutá tlačí,
tiskne tůze v své víchřici,
až mnozí zimou pláčí,
když sobě čtou metelici.
- 270 To čtveré rozvržení,
ta čtvernásobní proměna
jest lekcí nebo čtení
autora divného jména.
- 275 Mělo-li někdy válku
slunce časem v ročním běhu,
zas napraví z začátku
roku, i v létě, i v sněhu.
- 280 Opět to krásné tebe,
jako nějaká muzika,
ach, podpaluje nebe,
i tvá vnitřnosti všeliká.

Zima třesoucí basu
s tremulantem intonuje,
jaro libého hlasu
výsoko si prozpěvuje.

285 Léto pak diškant zpívá,
na nejvyšš si vystupuje,
podziměk tenor mívá,
prostředně si vykřikuje.

290 Byť by někdy na světě
něco se nedostávalo,
buď v zimě, nebo v létě,
buď že mnoho, nebo málo,

295 tehdy přece, jak praví,
z jedné nebo z druhé strany
nebe to zas napraví,
ony okrouhlé varhany.

300 Ach! Ten nebeský palác
jest jako ňáké lešení,
krásné dílo, modrý plac,
jest libých hlasův slyšení.

305 Sedm hvězd, jenž tam hrají,
jako sedmerého hlasu,
Bohu pěkně zpívají,
jeho chválí vždycky krásu.

305 Slunce jest jedna struna,
ozdoba jeho papršlek,
jakožto strůn koruna,
v níž osvěcuje okršlek.

310 Chceš-li pak strůn mítí víc,
buď malé, nebo veliké,
vem sobě spolu měsíc
i jiné hvězdy všeliké.

Když na ty housle hrají,
na harfy nebo na loutny,
zdá se mi, že jsem v ráji,
nedbám ani na koruny.

315

Láska muziku řídí,
sama struny natahuje,
chtě vzbudit všechny lidi,
sama zpívá i štymuje.

320

Poslyš, pěkně jak zpívá,
již začíná, nastav uši,
všechna žádosti chtivá,
chtěje pohnouti tvou duši.

325

Človče, nech marnosti,
nemiluj to, co pomine,
neb marnosti jsou zlosti,
miluj to, co nezahyne!

Vino, zem, krása, kvítí
není, není nic stálého,
zem hyne jako listí,
miluj to, co jest milého!

330

Proměň, proměň tvé lásky,
ach, pošetilý človče,
láska má být bez vrasky,
pozemské vše přeč uteče.

335

Co se kolivěč rodí,
není nic trvanlivého,
to, co nebesa plodí,
miluj, co vpravdě milého!

340

Ba ani i to nebe
rovně nic nemá stálého,
nemůž nasýtit tebe,
miluj, co vpravdě milého!

80

Vidíš-li co marného,
byť bylo něco pěkného,
není, není stálého,
není nic vpravdě milého!

345

Proč semotam sám hledáš,
co by ti bylo milého?
Však si nic nevyhledáš,
není na světě milého!

350

Po stvoření se plazíš,
nemiluješ, co milého?
Sám sobě milost kaziš,
ach, Boha miluj samého!

355

Proč se sám rozptyluješ?
Proč hledíš zboží marného?
Když Boha nemiluješ,
nemiluješ, co milého.

360

Miluj, človče, Boha,
miluj, co nikdy nezhyne,
v něm milost, rozkoš mnohá,
sic jiné všecko pomine.

365

V Bohu hořkosti není,
toho, človče, samého
miluj, on se nemění,
každého nechej jiného.

Ó kdo mně půjčí křídla
sprosté, milé holubice?
Na věčná vzlétnu sídla,
na zemi nechci být více.

370

Velmi vzlítnu vysoko
k stanu nezpytatelnému,
kde milé boží oko,
k tomu samému milému.

375

Nechci křídla i peří,
nepotřebuji jiného,
nechtí mně kdo jen chce, věří,
Boha. Boha chce samého!

380

Sama láska má peří,
jimiž se vznášej a lita,
jemuž se duše svěří,
že ho k sobě zúve, vítá.

Nechtěl vzlítnout křídla,
abych se bral k slávě boží,
na ty nebeská bydla,
kde mne zem bude podnoží.

385

Pohleď, ó duše, vzhůru,
popatř, co se třpí a míhá,
jaký běh v onom kůru,
kdo ji skládá? Jaká kníha?

390

Ach, kolik hvězd? Jaký běh
vidím po nebi leckdesí!
Tolik také vidím kněh,
v jaké je tlačí impresí?

395

Kdo skládal? Kde formáty
vzali, z jakého obrazu?
Stříbrný nebo zlatý,
čili jsou jiného rázu?

400

Odkud, kolik jest řádků,
které v nebi hvězdy mají,
tak rozličných pořádků,
když se po sobě střídají?

405

Odkud pochází vítr,
jaké punkta všeliký?
Kolik hvězd, tolik liter,
canon - hvězdy jsou litery.

82

Nejsou samy od sebe,
nejsou stvořené náhodou
hvězdy, slunce i nebe,
ale jistou jsou vejsadou.

410

Svatá Trojice původ,
sám impresor v té impresí,
Slovo věčné jest důvod,
pres ten, jenž vládne nebesy.

415

Co se zde koliv dole
skládá, píše neb rymuje,
v tom prese jako v kole,
od něhož se vypisuje.

420

Jaká se v nich zaráží
věčné lásky ta jiskřička,
kde se světlem obráží
každá od slunce hvězdička.

425

Proč tehdy, ó má duše,
proč vězíš v nějaké částce?
Miluj, miluj Ježíše,
s jiným se nezděluj v lásce!

430

Všechno na světě větrí,
vše, co v něm bohaté, světlé:
od něho nic nežebří,
jest marné, špatné a vetchlé.

435

Vzhůru, vzhůru viz nebe,
měj ten pobožný obyčej,
ono čeká na tebe,
k němuž tvůj stvořen obličej.

440

Na tvého Boha šetři,
jenž stvořil slunce i měsíc,
se samého ušetři
a na zem potom nedbej víc!

Vídíš, že nebe dobré
jest jako sukno prostřené,
někde zavítí modré,
v němžto jest božství zastřené,

na němž několik tisíc
i víceji svítí hvězdiček
jako rozsvícených svíc,
jak mnoho vidět jiskřiček!

Ach, kdo si to na myslí
běře? Kdo si to zpytuje?
Kdo na to jen pomyslí?
Kdo jen hlavu pozdvihuje?

Bůh jest největší nebe,
ta nemá zvířat obloha.
Příjď, přijď již, volá tebe,
všechna jest rozkoš u Boha!

Nechci viděti nebe,
nebe jest jednom zatmění,
ó Bože, žádám tebe,
tvému překáží vidění.

Bůh jest mé nasýcení,
jedinké odpočinutí,
ach, ó Bože vidění
všechna má spokojí hnutí.

Co jest po Dobropánu,
Smrtonoši a Venuši?
Ježíši, mému Pánu
samému vzdávám mou duši.

Jiné já mám znamení,
jiná moje zvířetice:
svatí jsou má znamení,
společení slunce, měsíce.

Můj jest měsíc předivný,
Panna spolu Rodička,
sluncem jest Syn jediný,
Matička mořská hvězdička.

Když Máte blízko k Synu,
divné bývá sjednocení,
nemá žádného stínu,
měsíce jest doplnění.

Když tak bývá na blízko
měsíc a slunce spojený,
ač bývá dosti nízko,
všechn bývá vytržený.

Od nich zase potáhnou
srdcem na ni i na něho,
oboje k sobě nahnu,
jak Syna, tak Matku jeho.

Již, již vidím, proč svítí,
proč sobě hvězdy tancují:
Pánu se svému třpytí,
novou radost oznamují.

Proto, že Všemohoucí,
hvězdy tancují, plesají,
narodil se dnes v noci,
tím svou radost vyznávají.

Ó člověče, by tebe
vykoupil, Pán se narodil,
nechal rozkošné nebe,
aby tebe vysvobodil!

Ej hle, jak tvůj Pán malý
místo nebes leží v chlévě!
Všechny je hvězdy chválí,
maje se k němu dychtivě.

445

450

455

460

465

470

475

480

485

490

495

500

Jak zpívají na jitřní!
Hvězdy jak se stkví! Jak hrají!
Napřed jde hvězda jitřní,
jak mohou, chválu vzdávají.

505

Slunce potom, když svítá,
vesele se ukazuje,
jak muž, tak Pána vítá,
všechno jasně osvěcuje.

510

Jiní dolu padají,
zanechavše svou oblohu,
poslyš jen, jak zpívají:
Sláva na výsostech Bohu!

515

Ach medle, prosím tebe,
pohleď jen do toho chlíva,
an se obrátil v nebe,
jaké hodnosti nabývá!

520

Ej, Pán, jenž jest nejvyšší,
teď se skládá do jesliček,
učiněn hned nejnižší,
plno vůkol má hvězdíček.

525

Tím bohdá budu vyšší,
jestli se k němu přivinu,
čím budu Boha bližší,
k Panenky Marie Synu.

Proto se slunce svítí,
že jako slunce projde sklo,
chtějí dnes píseň mítí,
že již Slunce z Hvězdy vyšlo.

530

(1)

Novou radost zvěstuji vám,
kterouž učinil Pán Bůh sám.

R°

Ó křesťane, vstaň a nelež,
k dětátku k jeslím, k kolíbce běž!

Vzhůru, vzhůru a nemeškej,
žádnému v tom předku nedej!

R°

Ó křesťane, vstaň a nelež,
k dětátku k jeslím, k kolíbce běž!

S pastýři beř se ku chlévu,
navštěť jesle, slámu, plévu!

R°

Ó křesťane, vstaň a nelež,
k dětátku k jeslím, k kolíbce běž!

Ej nuž vstávám, nelenuji,
běžím vesel, poskakují.

R°

Ó Bože můj, ó lásko má,
tebe jsem nalez, ó lásko má.

Ten se v Betlémě narodil,
jenž všecken svět vysvobodil.

R°

Ó Bože můj, ó lásko má,
tebe jsem nalez, ó lásko má.

20

Matka jeho věčná panna,
jak muž nejlep, šetř Pána.

R°

Ó Bože můj, ó lásko má,
tebe jsem nalez, ó lásko má.

25

Vzala dítě a zhrívala,
do povijeny skládala.

R°

Ó Bože můj, ó lásko má,
jak se pro mne trápíš, ó lásko má.

(2)

Ježíškovi malému,
synáčkovi božimu,
z panny narozenému,
v jesle položenému
vesele zazpíváme!

5

Ej hle vůl a oslíček
stojíce u jeslíček,
dychají na dětátko,
zhřívají nemluvnětko,
nebeské pacholátko.

10

Podměž i my důvěrně,
kleknouc k jeslem pokorně
Ježíše požádejme:
„Hřěšice každodenné,
odpust nám, tě prosíme!“

15

Řkouc: „Dětátko nevinné,
všemu světu podivné,
naše hříchy nesčíslné,
nimiž tě urážíme,
odpust nám, tě prosíme!“

20

(3)

Ó duše má rozmilá,
do Betléma podíme,
ctností jsouc ozdobená,
dětátko hledejme.

Ó dětátko nejdražší,
všechném žádostivé,
přišlo jsi nám nejsladší,
všechném milostivé.

5

Tě prorokův zjevení
učí společného,
moře, nebe znamení
tě ctí, Boha svého.

10

Ach proč ležíš v oudolí,
světa stvořiteli,
kvílíš, pláčíš v maštali,
lidský spasiteli.

15

Kde koruna? An jsi král!
Kde berla královská?
Proč jsi ji sobě odňal?
Ó moudrosti anjelská!

20

Jeho bylo nebe dvůr,
anjelů čeládka,
chlév jest nyní jeho kůr,
dvořané hovádka.

25

Zdráv buď, králi nebeský,
Slovo narozený,
chlapem jsi učiněný,
v jesle položený.

30

Ježíše teď objímám,
držím ustavičně,
vždycky se s ním obírám,
ó kýž líbám věčně!

35

Ó dítě nejkrásnější,
pro tvé narození
dej nám, Pane Ježíši,
nebeské spasení!

(4)

Dnes se nám Kristus Pán
z přechisté panenky
narodil, ježž zplodil
Bůh Otec před věky.

5

V jesličkách složené,
v pleny obvinuté,
Bůh kvílí, v té chvíli
děťátko rozmilý.

Očičky slzičky
hojné vylévají,
ručičky, nožičky
zimou třepetají.

10

Matička chudička
vzhlídá na synáčka,
bolesti, lítosti
jsouc soužená všecka.

15

Ó milé spanilé
děťátko důstojné,
Ježíši nejlepší,
pln milosti hojné.

20

Buď chvála, buď sláva,
čest, díkův činění,
Ježíši nejlepši,
tobě bez přestání.

(5)

Co tu stojíte,
co se díváte,
že matku pannu vidíte,
jak to muž býtí, nevíte.
Jenž nebe, zemi
učinil, moře s vodami,
jak to muž být, žádný neví.

5

Že Bůh člověkem
zůstal, dítětem
a pannu má matku, víte,
jak to muž býtí, nevíte.
Jenž vše stvoření
obživá, i to koření,
cožpak jemu možné není?

10

R°

Jenž keř zapálil,
však jej nespálil,
že pannu má matku, víte,
jak to muž býtí, nevíte.
Jenž nad vodami
suchýma chodil nohami,
cožpak jemu možné není?

15

R°

Jenž slunce jasné
způsobil krásné
a pannu má matku, víte,
jak to muž býtí, nevíte.
Měsíc s hvězdami
plný stvořil, s planetami,
cožpak jemu možné není?

25

R°

Že lid z temnosti
vyvedl v mocnosti
a pannu má matku, víte,
jak to muž býtí, nevíte.
Stvořil koření
i všelijaké byliny,
cožpak jemu možné není?

30

R°

Že nepřátele
v nic obracuje
a pannu má matku, víte,
jak to muž býtí, nevíte.
Jenž víno z vody
učinil, jest ku pohodlí,
cožpak jemu možné není?

40

R°

(6)

Vesel se, nebe,
raduj se, země,
máš příčinu k radování,
alleluja,
tobě se narodil Kristus,
máš příčinu k radování.

5

Jenž všecko stvořil,
tak se pokoril,
máš příčinu k podivení,
ó křesťaně,
božství s člověčenstvím spojil,
máš příčinu k radování.

10

Jsa všeho pánem,
mocným vladařem,
máš příčinu k podivení,
alleluja,
pro tebe slouhou učiněn,
máš příčinu k radování.

15

Jenž vše odívá,
předivně chová,
máš příčinu k podivení,
ó křesťaně,
pro tebe nahým zůstává,
máš příčinu k radování.

20

Jenž vše napájí,
krmí i hájí,
máš příčinu k podivení,
alleluja,
pro tebe lační i žízní,
máš příčinu k radování.

25

30

Jenž každou těší
křesťanskou duši,
máš příčinu k radování,
ó křesťaně,
pro tebe pláče, jak sluší,
máš příčinu k radování.

35

Jenž krásou velmi
okrášlil zemi,
máš příčinu k podivení,
ó křesťaně,
sám se odívá plenkami,
máš příčinu k radování.

40

Jenž zvěři skalné
dal skrejsce pevné,
máš příčinu k radování,
ó křesťaně,
v maštali leží studené,
máš příčinu k radování.

45

Růžičko krásná,
panenko jasná,
máš příčinu k radování,
ó Maria,
slunce plodíš, hvězdo jasná,
máš příčinu k radování.

50

(7)
Zdrávo buď, ó nemluvítko,
Jezulátko,
všickni jsou tvoji slouhové,
ó božské paňátko!

5

Jak malý, však Bůh veliký,
Jezulátko,
z matky, z života panenky,
nevinné děťátko.

92

93

10 Outlé přišlo na tento svět,
nemluvnátko,
rvou silou stojí, nejde zpět,
silné Jezulátko!

15 Jaks chudičky, jsa bohatý,
nemluvnátko,
dej nám tvé bohatství svatý,
chudé nemluvnátko!

20 Ó slunce, ó světlo jasné,
nemluvnátko,
zatmělo se v chlévě časné,
slíčné Jezulátko!

25 Lásko má, ohněn a plamen,
ó milátko,
rozpal stydlých srdcí kámen,
ohnivé holátko!

30 Tak jako serafínové,
ó milátko,
tvoji budeme slouhové,
nevinné robátko!

35 Vem naše nám srdce, dej tvé,
ó milátko,
neb učin, ať jest jedno dvě,
slíčné pacholátko!

35 Sláva nebeskému otci,
ó robátko,
jenž vše působí svou mocí,
ó malé holátko!

40 Ó milé milátko,
slíčné pacholátko,
rozkošné robátko,
drahé Jezulátko!

94

(8)

5 Tvá láska příliš veliká
k čemu jest tě přivedla?
By se v jesličky dal klásti,
miláčka tě navedla.
Dejž, ať tebe, tak jak sebe,
miluji více než sebe.

10 Ona ti obě rucičky,
neb obsáhle, svázala,
ona i obě nožičky
v plény špatné pojala.
Ó lásko má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

15 Ona tě v chlévě studeném
na seně položila,
ježto vládněš zemi, nebem,
z nebe ven vystrčila.

R° Ó lásko má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

20 Ona tě tak malíčkému
bídě, kříži podává,
dítěti tak outličkému
hojné slzy vyřádá.

R° Ó lásko má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

25 Ona žížeň, hlad i zimu
bys trpěl, nutí tebe,
spaní, bdění bys prodloužil
a trápil pro nás sebe.
Ó lásko má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

R° Ó lásko má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

30 Ona matičku chudičkou
pro tebe vyvolila,
by v kolíbčičku tvrdičkou
malíčkého složila.

R° Ó láska má, ó můj Bože,
jak máš pro mě velké hoře!

35

(9)

Ó duše má roztomilá,
do Betléma se berme,
kde učiněn člověkem Bůh,
tam jeho hledejme.
Člověk malý, Bůh veliký,
leží nahý syn panenky,
Ježíš jest jméno jeho,
alleluja.

5

Anjelové propěvují,
převelmi se radují,
pastuškám se ukazují,
pokoj lidem zvěstují.
Všemu světu vyjevují,
že Bůh přišel, prokřikují,
chválu Bohu vzdávají,
alleluja.

10

Pastuškové pospíchají,
k jeslům se přibližují,
před Ježíškem se klanějí,
své dary obětují.

20

Stáda svého zanechali
a k Ježíši pospíchali,
poznajíc Boha živého,
alleluja.

25

Královský trůn jsou jesličky,
seno jsou poduštičky,
lázně panenský slzičky,
sláma tvrdé plenčičky.
Zimou se třese děťátko,
jenž zhrívá vůl a oslátko,
rozkošné nemluvnátko,
alleluja.

30

96

Kde jsou tvoji služebníci,
ó králi nebeský?
Kdež moc zůstává královská,
trvajíc na věky?
Kdež jsou anjelští kůrové,
tvoji předešlí sluhové,
ó synáčku panenky?
Alleluja.

35

40

(10)

Ó dobré noviny,
poselství šťastné,
jenž vůbec andělé
hlásají jasně.
Ej! Píseň lahodnou
zpívají míle,
kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.

5

A „Sláva na nebi“
Bohu intonují,

10

„pokoj všemu lidu
na zemi“ zvěstují.

R°

Ej! Píseň lahodnou
zpívají míle,
kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.

15

A tak novým zpěvem
pastýři zděšení,
novým hlasem kojí
srdce zkormúcený.
Ej! Píseň lahodnou
zpívají míle,
kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.

20

R°

- 25 A řka: „Nebojte se,
milí pastuškové!“
nejdou k přestrašení
noviny takové.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
30 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 35 „J jděte a vězte:
V Betlémě maličkým
najdete děťátko,
v chlévě studeničkém.“
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
40 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 45 „An jej čistá máte
malého kolíbab,
„nynej“ mu zpívajíc,
přemilostně líbá.“
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
60 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 50 Pastýři slyšíce
tak dobré noviny,
vydali se na cestu
ještě té hodiny.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
55 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 60 S sebou rozjímajíc
pílně se tázali,
tam kde jim andělé
odjítí kázali.

- R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
65 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- Všecko to jen nejlepšší,
jakž anjel zvěstoval,
z tak hojně milosti
každý se radoval.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
70 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 75 Že otec nebeský
tak svět zamiloval,
by věčně nezhylnul,
že syna daroval.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
80 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 85 Protož my všickni
z daru tak drahého
pochvalmež srdečně
otce laskavého.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
90 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.
- 95 Ať pro narození
syna jediného
popřeje nám v nebesích
veselí věčného.
R° Ejí Píseň lahodnou
zpívají míle,
95 kterou pastuškové, pastuškové
slyší té chvíle.

(11)

Děťátko kolíbejme,
nemluvnátko žehnejme,
u jesliček hlídejme,
Jezulátko vítějme,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

5

K robátku se sklouňujme,
službu s láskou slibujme,
slávu, triumf hlásejme,
srdcem, myslí plesejme,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

10

„Eja“ mu prozpěvujme,
duše mu obětujme,
všichni čest prokazujme,
chválou jej oslavujme,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

15

Ručičky objímejme,
nožičky mu líbejme,
srdýčko pozdravujme,
jej cráme a milujme,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

20

Slzy jeho snímejme,
plénky, šátky zhrývejme,
povijanem stahujme,
od zlého ochraňujme,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

25

Začněte všemi hlasy,
neb pocházejí z lásky,
zasměje se robátko,
vyplatí se paňátko,
ó milý, roztomilý Ježíšku!

30

100

(12)

5 Sem, sem, děťátko,
musíš, robátko,
do kolíbčičky,
v tvrdé jesličky,
utiš se a zamuž očičky tvé,
dej nám utěšení pravé,
sem, sem, děťátko,
musíš, robátko,
do kolíbčičky,
v tvrdé jesličky.

10

15 Volek, oslíček,
tvůj komorníček,
přestal již řvátí,
počni ty spáti,
usni, děťátko roztomilé,
usni, nebeská kratochvíle,
volek, oslíček,
tvůj milovníček,
přestal již řvátí,
ty počni spáti.

20

25 Ježíšku jasný,
nad slunce krásný,
polož nožičky,
vztáhni ručičky,
nynej, rozkošné pacholátko,
nynej, zlaté nemluvíátko,
Ježíšku krásný,
nad slunce jasný,
polož nožičky
do kolíbčičky.

30

35 Jozef tu stojí,
když máte kojí;
v tvrdý postýlce,
v špatné kolíbece
zdřímej, zdřímej, mé Jezulátko,
spi, spi, nevinné pacholátko!

Jozef tu stojí,
když máte kojí;
v tvrdý postýlce,
v špatné kolíbece.

40

Nebeč, volčátko,
neříč, oslátko,
pán tvůj již zdřímá,
spáti počíná.
Spi, spi, ó můj milý synáčku,
upokoj se, můj miláčku!
Nebeč, volčátko,
neříč, oslátko,
pán tvůj již zdřímá,
spáti počíná.

45

50 Vy pozorujte,
pilně vartujte,
ó anjelové,
cherubínové,
ať žádný nebudí paňátko,
ať žádný neděsí děťátko.

55

Vy pozorujte,
pilně vartujte,
ó anjelové,
cherubínové.

60

(13)

Krásná panna překrásného syna
nám porodila.
Obvinuše v plenky, do jesliček
jej položila.
Nynej, mé děťátko,
nynej, pacholátko,
v něm se těšila,
tak mu zpívala.

5

R°

Volek, oslíček na něj dychali
a tak zpívali:

10

„Králi mocný, náš stvořiteli,
pročs tak snižený?“

R°

Což jiná hovádka,
rozičná ptačátka
jej jsou chválily
i velebily.

15

Protož i my, stvoření rozumné,
tak ho vítejme:

jeho slavné narození chvalme,
takto jej ctíme.

20

Otci nebeskému,
na nás laskavému,
za ně děkujíc
a se radujíc.

R°

Který nám z drahé pouhé milosti
toto způsobil:

25

poslal syna z veliké milosti,
aby nás spasil.

Jenž hned od narození
v žádném potěšení
byl náš pán,
Kristus jediný.

R°

30

(14)

Ó dítě mé roztomilé,
ty raníš srdce mé,
ó dítě roztomilé,
robátko přemilé,
ó Ježíšku krásný,
nad slunečko jasný,
ty raníš srdce mé,
ty raníš srdce mé.

5

Patřím-li na tvou krásnou tvář,
z níž vychází jasná zář,
ta svět ozdobuje,
vše obveseluje,
přech smutek zahání,
přináší plesání,
ó dítě roztomilé,
dětátko spanilé.

10

15

Když očičky rozvažují,
dvě střely spatrují,
které moje srdce
pronikají prudce;
když na mě pohlídnou,
tehdy mě probodne
dětátko maličký,
dětátko maličký.

20

Tvé nožičky, tvé ručičky,
tvé oudy outlíčky
očima zehrají,
kteréz zahrívají
volek i oslíček,
stoje u jesliček,
tebe želejíce
při tvé kolíbčičce.

25

30

Když patřím na tvou maticku,
spatruji hrdličku,
kterážto kolíbá,
objímá i líbá,
plačičce, kvílíče,
na tebe hledíce
všechna zarmoucená,
hrdlička samotná.

35

40

Nyní tvá lázeň, maličký,
jsou slzy maticčky,
jiná bude lázeň,
když vyvedou tě ven.

45 Krev z těla svatého,
tepouc nevinného,
obmývajíc našich
neřest hříchův mrzkých.

50 Nyní tvá překrásná líčka,
.....

i tvá milost bude,
když na tebe půjde
od zlého katana
překrutná rána,
všechn se proměníš,
krásu, barvu změníš.

60 Ó dítě mé roztomilé,
ty raniš srdce mé,
ó Ježíšku jasný,
ó jelínku krásný,
malé nemluviňátko,
malé pacholátko,
chudé nebožátko,
nebeské paňátko!

(15)

5 Rosa mladá
s kvítím padá,
zem a svět opojují,
hlasně uši,
tak jak sluší,
andělé potěšují.

10 Role měknc,
polouk kvetne
našemu králíčkoví,
les se pouští,
studně prejší
malému Ježíškovi.

15 Matky lkaní,
když se klaní,
že Bůh člověk maličký,
syn se směje,
uznáváje
slzy milé matičky.

20 Pláče máma,
hněte sláma,
příliš tvrdé jesličky,
vůkol se plete,
seno hněte,
na němž leží maličký.

25 Vítr věje,
pán se směje,
chlív studený provívá,
král outličký,
pán maličký,
ach, jaké tance mívá!

35 Přistojící
se divící
dvý hovádka dejchají,
dvě hovádka
jsou čeládka,
jak mohou, zahřívají.

40 Místo dvoru
jdou na horu
ku králi pánu svému
pastuškové,
jsou začkové,
píseň zpívají jemu:

45 „Zrozen z panny
nám jest daný
Kristus Ježíš, syn boží,

Zanechejte ovce,
přišel král a otec
lidu narozený,
lídu darovaný,
plesejte, plesejte, plesejte, pastýři!

25

Ač jest veliký král,
však aby kdo žádal,
veliké dary nežádá,
plesejte, plesejte, plesejte, pastýři!
Nechce mítí berly,
zlato ani perly,
milován býti chce,
daruj mu tvé srdce,
plesejte, plesejte, plesejte, pastýři!

35

(18)
Ach, kdož podpal společný
syna a matře

můž zpívat, oheň věčný,
láska jak velce vře!
Světú ctná panenka
z života rodí, z květu
malého Ježíška.

5

Panna chová synáčka
v svém panenském klínu,
přesladkého miláčka,
zpívající synu.
Těž míle kolíbá,
čelo i outlé tělo
přečistotně líbá.

10

On když můž rozvinutý
vztáhnouti ručičku,
z kolíbky vyvinutý
objímá matičku.
Na ni míle hledí,

15

svou panenku – milenku,
v jejímž lůnu sedí.

20

Matka v prosté pléničce,
ač velmi neráda,
do chudé kolíbčičky,
do jesliček vzkládá.
Skládá smutná máma
děťátko, ctné robátko,
byť by hnětla sláma.

25

Syn vztahuje ručičku,
když jej trápí zima,
hledí na svou rodičku,
jejž míle objímá.
Až slza padala,
spolu svého synáčka
matička plakala.

30

35

Když zimou tuhou trně,
do plen jej povíjí,
k prsům, k srdci přitrhne,
až se slzy lijí.
Kojíla, líbala
líce, tělo velice
milostně chovala.

40

Zase poctil matičku
rozmilý synáček,
když jí podal hubičku
maličký miláček
u prsův matičky,
s nimiž míle zahrával
bezzubý maličký.

45

Když jej chce spokojiti,
aby pospal, zpívá,
hned se oheň vznítí,
srdýčko obžívá.

50

110

Ó kdybychom brzy
tak mohli milovati
upřímýma srdci!

55

(19)

Radujte se, křesťané,
čas jest radování,
všem vám nová nastane
příčina k plesání!
Dítě narozeno,
slovo tělem učiněno,
panna porodila,
panenkou zůstala.

5

I vy arcioctové,
radujte se, duše,
potomci Adamové,
símě máš Ježíše!
Předpověděného
a zdávna žádaného
máte Mesiášce.

10

Radujte se, hříšníci,
Adama potomci,
radujte se, dlužníci,
hříchu nápadníci!
Pro nás narozený
bude též usmrcený,
dluhy všech zaplatí.

20

I vy serafínové,
i ty říše svatá,
spolu cherubínové,
nebeská knížata!
Vnově narozený
naplní zříceniny
nebeského města.

25

Plesej i ty, starečku,
Jozefce spanilý,
pojmi s sebou rodičku,
oba ušlechtilí!

30

Po porodu pannou
zůstala jsi přechistou
Boha stvořitele.

35

Moře, země, raduj se,
i nebes obloho,
pléno, seno, vesel se,
radosti máš mnoho!
Alle, alleluja,
jak nejlépe umíte,
jemu zazpívejte!
Alle, alleluja.

40

★

Veselé vánoční hody!
Zpívejte všichni koledy:
o tom, co se nyní stalo,
že se lidem narodilo
dětátko.

5

Onť jest světa Spasitelem,
Slovo učiněno tělem:
Syn boží a Syn člověka,
otec budoucího věka,
dětátko.

10

Jehož Panenka počala,
v zimě v chlévě porodila:
položila do jesliček,
obvinula do plínčiček,
dětátko.

15

Vůl a oslíček tu stáli
a na Pána jsou dychali:
zahřívali nemluvíátko,
roztomilé pacholátko,
dětátko. 20

Košilky ani pasmičky
nemá od chudé matičky:
jehož všudy hněte sláma,
nemůž opatřiti máma
dětátko. 25

Potmě ležíš, nemáš svíčky,
na nebi svítí hvězdičky:
ty, jenž všechněm oděv dáváš,
sám jsi nahý a nic nemáš,
dětátko. 30

Chudým duchem pastuškové
vydali se v chvály nové:
„Vítej k nám, andělský králi,
tebe jsme zdávna žádali,
dětátko!“ 35

Herodes chtěl zahubití,
ale to Bůh nechtěl míti:
mordující, dítě, pro tebe,
schoval Bůh v Egyptě tebe,
dětátko. 40

★
Poslyš, ó křesťane,
věci neslýchané,
jenž tobě zvěstují,
vůbec vypravují
nebešťané,
přečisti duchové,
ti rychlí poslové,
anjelové: 5

že Bůh nestvořený
z lásky nevymluvný
ráčil se vtěliti,
z panny naroditi
zde na zemi,
za nás zaplatiti,
dostí učiniti,
zatracený. 10

To vše jistí dále
pastuškové stále,
a řka: „Nemeškejte,
do Betléma jděte,
nemeškajc
pospěšte, dětátko,
krásné pacholátko
v špatném chlévě.“ 15

Pastýři pospěšně
na cestu společně
k Betlému se dali
i pravdu shledali
neomylně,
což andělé byli
v povětrí hlásali
tak podivně. 20

Ihned jak jsou přišli,
do Betléma vešli,
v chlévě otrhaném,
místě nepatrném
dítě našli,
an jeho kolíbá
matka, často líbá,
míle zpívá. 25

Z jehož slíčné tváře
vzchází jasná záře,
ano i anjelé

slouží mu všele,
prozpěvují,
volek a oslíček
dýchá a jesličky
zahřívají.

45

★

Zavítej k nám, dítě milé,
smutných kratochvíle,
žes nebylo přišlo dýle,
byla smutná chvíle.
Tebe ctí z nebes vesele
andělé, zpívají mile,
ó korunko mého cíle,
ó dítě přemilé!

5

Když patřím na tvé očičky,
vidím dvě hvězdičky,
z nichž skáčí jasné jiskřičky
světle co perličky.

10

Plynou spanilé slzičky
co křišťálové potůčky,
ó světe světu, očičky,
ó teče, slzičky!

15

Když dvě líčka rozvažují,
dvě růže spatřují,
jenž se nad krev červenají,
i nad sním bělejí.

20

Ne tak malíři malují,
ne tak růže v poli stojí,
voní ty růže chutněji,
mileji, libějí.

25

Šetřím-li krásné nožičky,
jsou mramor bílíčky,
zimou trnouce prstůčky
jsou jako jiskřičky.

116

Zleťte sem, malí čížíčky,
svlečte své perné kožíšky,
udělejte poduštičky,
zahřejte jesličky!

30

Čížíčku, jestli prodlíváš,
že péří malé máš,
s nímž bys tak krále velkého
nezahřel, dobře znáš,
pojmi k sobě jiných více,
slavíkův i ty hrdlice,
skřivany i holubice,
havránky, orlice!

35

Poleťte tehdy, ptáčkové,
nevinní záčkové,
s nimiž spolu pastuškové
zvůčte písně nové!

40

Tak jak Panenka kolíbá,
když svého Ježíška líbá,
jaké s ním kochání mívá,
když mu „nynej“ zpívá.

45

Nebo v tomto narození
všeho obnovení,
noci v jasnost obrácení
Boha jest vidění.
Nebe, země se raduje
i léto se obnovuje,
všechno všudy obživuje,
Bohu posluhuj.

50

Engaddy, jüdské vinice
kvetnou, i štěpnice,
tekou hojně olejnice
dnes z rajske studnice.
Lesové se zelenají
i stromové zakvítají,
louky se kvítím sypají,
jablůčka padají.

55

Engaddy, jüdské vinice
kvetnou, i štěpnice,
tekou hojně olejnice
dnes z rajske studnice.
Lesové se zelenají
i stromové zakvítají,
louky se kvítím sypají,
jablůčka padají.

60

- 65 Hvězdy na nebi tancují,
sobě poskakují,
své harfy, housle štymují,
nebesa hodují.
Osvěcuje svět slunýčko,
jasně vychází raníčko,
zahřívá zmrzlé srdýčko,
studené místečko.
- 70 Med, cukr spadly na kvítí,
až se stříbrem svítí,
jestliž chceš obouch užiti,
musíš zrána jíti.
Cukroví potoci tekou,
plynou medovitou řekou,
čistotnou koštuj hubičkou,
stříbrnou trubičkou!
- 75 Ó Ježíšku, tys slunýčko,
tys, krásná hvězdičko,
med, cukerkander, perličko,
zpívej, ó rodičko!
Vítej, středová studýnko,
vítej, bílá konvalinko,
vítej, dozrálá meruňko,
mé hlavy korunko!
- 80 Hledím-li na tě, jsem v ráji,
mé vnitřnosti zrají,
žily se všechny starají,
kosti ve mně hrají.
A když tě slyším mluvití,
nevím, co sobě začítí,
mám-li tebe kolíbatí,
neb líce líbatí.
- 85

Skončte: Nynej, dětátko,
přesličné robátko,
již tě zahřívá oslátko
i malé olčátko.
Nynej, nynej, dítě milé,
nynej, nynej, roztomilé,
ty jsi naše kratochvíle,
s tebou krátká chvíle.

100

Skonávám píseň, čížičku,
malíčký králíčku,
mnohobarevný stehličku,
zavírám písničku.
Hleďš ty na tvou rodičku,
na osamělou hrdličku,
novou jí zpíváš písničku,
nebeský slavíčku!

105

110

SLAVÍČEK VÁNOČNÍ

Slavíčku, milý žáčku,
že nebude zimy,
polesní zpívej, ptáčku,
víceji na zemi.
Posaď se na větvíčku,
již nebude zimy,
začni novou písničku,
že příválu není.

5

Přid' ke mně, pošli tebe,
kam nemohu jíti,
nemohu být bez tebe,
máš obveseliti.
Poletíš-li do nebe,
jestli budu chtíti,
miluji tě nad sebe,
ty mně musíš jíti.

10

15

Přid, přid' ke mně, slavičku,
půjdeš, půjdeš jistě,
propůjčíš mně jazýčku,
zpívající čistě.
Půjdeš k mému miláčku,
půjdeš na mém místě,
řekneš, že tvému žáčku,
není, není čistě.

20

Jestli se někdo táže,
proč jsme tě vybrali,
tomu se hned ukáže,
proč jsme tě poslali.
A v skutku se dokáže,
že jsme čítávali,
an se líbíš, prokáže
maličkému králi.

25

Pročež, ó nejmilejší,
hled, jak ten slaviček,
bedlivě nastav uši,
ostrý má jazýček!
Následuj ho, jak sluší,
budeš i ty žáček,
muzikant ten nejlepší
zůstaneš, zpěváček!

35

O tomto se slavičku
čte, že zrána zpívá,
sedna si na větvíčku,
když návštějí mívá
o smrti, a hubičku
vzhůru k nebi zdvíhá,
tu rozličnou písničku
bez přestání mívá.

45

Předchází s svými hlasy
hvězdu ranní, jitřní,

50

když vychází papršky
v hodinu po jitřní.
Natahuje své pysky
se vši mocí vnitřní,
bez pauzy, bez přestávky
zpívá, i zevnitřní.

55

Při hodině pak třetí
tu zpívá nejvíce,
že muž dobře slyšeti
město i ulice:
míry nemůž věděti,
radost roste, srdce
nemůže zamlčeti,
musí zpívat více.

60

Potom pak ze vši moci
okolo poledne,
více než o půlnoci
zpívá si bíledně.
Div padna do nemoci,
že se nepřetrhne,
tu, kde tekou potoci,
na větvi zasedne.

65

70

Praví o tom slavičku,
že když slunce pálí,
nakloňuje hlavíčku,
přece však jest stálý.
Otvírá svou hubičku
a pysky svý malý,
byť by, zpívá písničku,
střeva se pukaly.

75

80

Když hubičku otvírá
přenáramným křikem,
očičky své zavírá,
přemožen jsa horkem.

120

- 85 Ach, od nás se odbírá,
sešlý mladým věkem,
od deváté umírá,
nehýbá víc pyskem.
- 90 Ej hle, krátce pověděl
jsem o tom slavičku,
abys, člověče, věděl,
jakou máš písničku,
a na jiného hleděl,
o němž nyní zmiňku
skládám, aby svět zvěděl
o novém slavičku.
- 100 Hle, navěští se dává
z tohoto slavička,
zde se vyznamenává
pobožná dušička.
V této vlasti hledává
milého Ježíška,
proto k tomu nastává
novotná písnička.
- 105 Rozjímati si máme,
nezdá se, není sen,
zrána jak jen vstáváme,
že jest přišel ten den
žádostivý, čas máme,
v němž přišel k nám onen,
sobě připomínáme,
z nebe Pán na svět ven.
- 110 O první, slyš, hodině,
v tom čase vtělený,
o veselé nevině,
též i narozený.
Do betlémské jeskyně
vešel jednorozený,
ta jeho přítelkyně,
leží obalený!
- 115 O první, slyš, hodině,
v tom čase vtělený,
o veselé nevině,
též i narozený.
Do betlémské jeskyně
vešel jednorozený,
ta jeho přítelkyně,
leží obalený!

- 125 Tu plyne srdce s duší:
vždy poslušný Otci,
rozjímá o Ježíši,
jakž o tom proroci,
zanechaje svou říši,
chtě zhojit nemoci,
zvolivše sobě skřejší,
přišel o půlnoci.
- 130 S pláčem řka prozpěvuje:
Ó studně milosti!
Kdo tě tak obaluje
v plénky chudé dostí?
Kdo tě tak navozuje,
majíc všeho dostí?
Vím, kdo tě přinucuje:
vroucnost s pobožností!
- 135 Vroucnost jistě přílišná,
skutek ten řečený,
jak moudrost boží slíčná,
král, pán přemožený.
Vidouce duše pysná
takové snížení,
nebudíž více hříšná!
Dal se svázat v pleny.
- 140 Ó děťátko mi milý,
není tě rovného!
Šťastný, kdo v tuto chvíli
může líbat jeho
tvář, tělo, ruce bílý,
těšit maličkého,
ach, všechen roztomilý,
hlídati milého!
- 145 Nemohu tě, rozmilý,
žádným přirovnatí,
však to děťátko kvílí,
kyž mohu líbati!

160 Jako by neměl síly
s plačícím plakati,
chtěl bych rád každou chvíli
na službu mu státi.

165 Ach, nemohl jsem, běda mně,
milého hladiti,
s plačícím též náramně
mé slzy vyliti,
outlé tělo lahodné
v mém lůnu nositi,
u kolíčky milostné
své obydlí míti.

170 Zdá mi se, že maličký
to by mně propustil,
jak obyčej dětinský
smějíc se, připustil.
Kdybych zplakal, slzičky
také by své spustil,
zavrouc milé očičky
hříchy by odpustil.

180 Přestaštný toho času,
kdo té slavné máti,
opustíc světskou chasu
mohl přísluhovati!
Aby za den tu krásu
jen jednou líbati,
půjčil bych já i hlasu,
bych moh kolíbatí.

185 Rád bych Pánu zatopil
teplíčkou lázničku,
vody bych dost natočil,
zahřál bych vaničku.
Na službu bych přiskočil,
vypral bych pasmičku,
vysušil, i přistrojil
malému kašičku.

195 Tu si duše rozjímá
velikou chudobu,
velmi si jeho všímá
šátky i osobu.

200 Práci on za radost má
až právě do hrobu,
svět sobě nic nevyšímá,
i jeho ozdobu.

205 Když se tak o dětinství
roztomile zpívá,
prima, jak se vůbec ví,
své skonání mívá.

210 Tu se písni novou stkví,
až se duše dívá
na jeho mládenectví,
v tom terciá bývá.

215 Přistupuje se k třetí,
tu sobě rozjímal,
že můžeme věděti,
jak Kristus chodíval,
když staré, muže, děti
i všechny učíval,
co tam musel snášeti,
pohodlí nemíval.

220 S pláčem si tu počítá
jeho pracování,
obchází všechny místa
v učení, v kázání.
Hříšníky vábí, vítá,
zúve bez přestání,
po ta svá všeckna léta
volá ku pokání.

225 Láskou hlas podpálený
počiná mysliti,
dušičky omámený,

230 až počiná mdlíti,
chtěje býti zproštěný
světa, nemůž čísti,
že všechen jest zkálený,
chce světu umřítí.

235 „Ó sladký kazateli,
Pane milostivý,
volá, „ó těšiteli
smutných lítostivý!
K tobě, ó spasiteli,
každý běží živý,
světa vykupiteli,
hříšník, spravedlivý!“

240 Když to i mnohé jiné
duše rozjímává,
děkujet, Hospodine,
hotová bývává.
Vtom tercia pomine,
zpěv se dokonává,
k šesté se pak hodině
blíží, ta nastává.

250 Oci, oci, tu brzy
o tom zpívá stavu,
až nad tím hořce slzí,
chtě mu vzdáti chválu.
Že nemá to při srdci
vida nebes slávu,
až ji to velmi mrzí,
kde svou složil hlavu.

260 Tu jako opojená
jaká jeho bída,
v poledne omámená
na Pána si vzhlídá.
Láskou jsa promrštěná,
bez níž není nikdá,

slz a bolesti plná
pašiji povídá,

265 jak Pána Židě jali,
když trval v zahradě,
usta zrádně líbaly
Jidášová, kradě:
překrutně svázali,
vedli, táhli k radě,
z noh krůpěje skákalý,
neb raději k zradě.

270 Oči dvě zavázané
od potvorné chasy,
ubité, uplvané,
zervané i vlasy,
hrozně zpoličkované,
nebylo znát krásy:
„Ukřížuji“ Žid, pohané
křičí všemi hlasy.

280 Ó Ježíši ztrýzněný,
ach, jaks zohavený,
od lidu zavržený,
od všech pohaněný!
Jaks ukrutně ztrápený,
žádné síly není,
naposledy, nevinný
na smrt odsouzený!

290 Ó ušlechtilá hlavo,
jak jsi pobodená!
Nebe i země slavo,
naskrz zohavená!
Čelo se zamračilo,
tvář smutně zbarvená,
oko se zamourilo,
můj hřích jest příčina.

- 300 Potoms všečen metlami
na těle zedraný,
s bičí a s ostruhami
navedli katany.
Mnohýma pružinami
tak jsi byl zmrskaný,
nepoznali tě známi
pro toliké rány.
- 305 Pláče tu každý věrný
beránka milého,
jenž jest byl bez poškrvny,
korunovaného.
Hlavu proníká trní,
i zbičováného
nelitují nevěrní,
odpolu mrtvého.
- 315 Ven ho doprovodili
všeho zmrskaného,
v vlastní roucho odili
jakožto známého,
veliký kříž vložili
na tak ztrýzněného,
potom na zem hodili,
ach, Pána nahého!
- 320 Okolo pak devátý
tu se vrtá díra,
položen mezi katy,
kříž se též podpírá.
Nahý Pán všech, bohatý,
bok se mu otvírá,
syn boží, muž přesvatý,
slavíček umírá.
- 330 Tu, tu se zpívá smutně,
pláč a lamentací,
jak se mění žalostně

- 335 Ježíše po práci
zbodená překrutně
tvář umírající:
oči sklopil bolestně,
na kříži visící.
- 340 Tak-li se odměniti
měli, hodné není,
hříšníci usmrtiti,
nevděčné stvoření?
Pán chtěl tak zvítěziti
skrz své umučení,
ráčil to učiniti
lásky na znamení.
- 345 Ta jsou lásky znamení
první i poslední,
spojuje dobrodiní
vyšší s nejnižšími.
I krve vycedění
tolika ranami
lásky jest doplnění,
jako škulinami.
- 355 Potom nešpor se zvoní,
když ho z kříže sňali,
tu drahé masti vonný
Pána obmývaly:
balšam, vonné koření
nové udělali,
potom po usmrcení
v hrobě pochovali.
- 360 Pamatuj, ó člověče,
na to umučení,
voda, krev z boku teče,
zproštěn jsi vězení.
Vždyckny z zásluh poteče,
první jsa poslední,

pamatuj, ó člověče,
na ta dobrodiní!

Taková rozjímání

duše pouští k srdci,
nedbá na katování,
všecken ji svět mrzí,
nie nedbá na trápení,
lká po nebi, slzi,

po svém dychtí spasení,
když jen přijde brzy!

Oči jsou pohřížené

v ranách Krista svého,
nebudou spokojené
časů nižadného,
pláči, že zavěšené
u svého milého
na kříži, usmrčené
nejsou vedlé něho.

Nevěda, co činíti,
sama se tu níží,
nový život začítí

chce, k němu se blíží.

Chuť měla velkou míti

jakoukoliv tíži,

by jen mohla přijíti

k přesvatému kříži.

Kříž, strom, krásná větvíčka

tu, kdež svaté tělo,

měla mého slavička,

Krista Pána pnělo;

vyletěla dušička,

slunce se zatmělo,

skonala se písnička,

jej zastříti chtělo.

Ó kříži, strome krásný,

ó rájská větvíčko,

ó kříži, strome vzácný,

Kristové hnízdičko!

Na kříži, ptáček slavný,

poshověj maličko,

když přijde, budeš hlásný

muzikant brzičko.

Od kříže se nevzdálím,

žádný nezabrání,

u kříže budu stálým,

večerní i ranní.

Bud' velikým, nebo malým,

by zbránili páni,

u kříže budu stálým,

necht' sekají, raní.

A tak, milý slavičku,

jako vytrženy

skrz hlasitou písničku

vnitř jsa podnicený,

rád dáš hlavu setníku,

by osvobozený

moh být prázden hříšníkův,

od světa zbavený.

Kvílí, pláče srdčně,

vzdýchá a lituje,

zase ráda bezpečně

že sama hoduje,

svět nenávidí slušně,

nic si nešanuje,

s Bohem chce býtí věčně,

k ranám přibližuje.

Všechno na tomto světě

jest jí za žluč a jed,

schne, vadne jako v létě,

370

375

380

385

390

395

400

430

405

410

415

420

425

430

435

rozpouští se co led:
po mukách touží dychtět,
svět si má jako vřed,
s Kristem chce být i hbitě,
nebe jí jako med.

440

Na slavička vzpomíná,
chtě odsud odjítí,
smrt jeho připomíná,
volí si umřítí.

445

Volá: „Dobrá novina,
že mám přec odjítí,
přestastná ta hodina,
nechci živa býtí!“

450

Že on drahé své tělo
za pokrm jí dával,
když jí se jen zachtělo,
krví svatou smýval:
srdce mu se složilo,
aby duše získal,
do konce obnažilo,
známo, jak miloval.

455

Jaký pokrm a nápoj,
ach, jaké kochání,
jaký klíč, jaký pokoj,
jaké obcování!

460

Byť by nastal nepokoj
v tom odpočívání,
bída, nevole, rozbroj,
ode všeho chrání.

465

Naposled duše volá
jako omámená,
v níž láska tvá plápolá:
„Ó Bože, zbavená,
řka, „já jsem také měla
býtí, zkrvavená,

470

132

když duše vyšla z těla.
Proč nejsem spojená?“

475

A když se již hrdýlko
křikem rozpustilo,
s jazýčkem i srdýčko
nejposláz umklo:
u kříže si ustlalo
poslední své lůžko,
vtom duši vypustilo,
s životem uteklo.

480

Místo slov a mluvení
pláče duše milá,
litujíc umučení,
ušla Pána síla:
má srdečné upění,
až se zkormoutila,
s synem své potěšení
všechno potratila.

485

Když naposledy dílo,
jakož jest voláno,
naše spasení bylo
všecko dokonáno:
její srdce dychtělo,
aby též skonáno
umřelo její tělo,
a tak dokonáno.

490

495

Za takové skonání
requiem nemáme,
gaudeamus v plesání
všickni začínáme.

500

Jestli se v pláči, v lkání
za ni modlíváme,
jak praví nařízení,
křivdu mu děláme.

505 Ó přesladká dušičko,
drahá pro tvé ctnosti,
lilium, ó kvítičko,
nechtělas mrzkosti,
ó vonná má růžičko,
ni světské marnosti,
ó nebeská hvězdičko,
pod, pod do radosti!

510 Raděj se, ó perličko,
že jsi zvitězila,
ó Kristová družičko,
život jsi dobyla!
Raděj se, konvalinko,
družička jsi byla,
Ježíšová milenko,
již jsi Bohu milá!

520 Jestlis prvé plakala,
již se můžeš smáti,
čchož se prvé bála,
nechtěj se víc báti:
co jsi sobě žádala,
to, co jiní svatí,
v hojnosti jsi dostala,
chcet ti Bůh vše dáti.

530 Všechn kříž a trápení
tvé již pominulo,
věčné máš potěšení,
všeckno se splnilo:
v nebeském posvícení
již se rozednilo,
jest boží nasýcení,
to jest boží sídlo.

Již přestaly plakati
oči bez zármutku,
počiná je stírati

540 pro vezdejší půtku:
sám ti chce věnec dáti,
nebudeš víc v smutku,
co mají jiní svatí,
toho dojdeš vskutku.

545 Často tehdy zpívejme,
má sestro, písničku,
zde sobě nestýskejme
při tomto slavičku.
Někdy si i zahrejme
za malou chvíličku,
oba si vychvalujme
Ježíše, Matičku.

555 Pověz tehdy, ó duše,
proč bys plakala víc?
Máš radost, máš Ježíše,
nedostávat se nic!
Pleše též celá říše
a s ní mnoho tisíc,
přivíň se k ní tím spíše,
budeš všeho dědic!

565 Již po zimě podletí,
bolesti přestaly,
již, již duše poletí,
nás neoklamaly:
bude ženicha mítí,
svatí ji vítali,
zasnoubená chce býti
nebeskému králi.

DRUHÝ SLAVÍČEK

Vítej, slavičku,
propůjč jazýčku,
chci o Ježíšku
dnes mít písničku.

Nový slaviček
nechal hvězdiček,
Ježíš - slaviček
jde do jesliček.

5

Zanechal nebe,
zmařil sám sebe,
aby do nebe
uvědl tebe.

10

Svou lábost máje
měsíce máje
na svět do háje
přiletěl z ráje.

15

Přišel od Otce
po půl měsíce
v zimě, prasince,
spasit své ovce.
Vědomost máje,
že my trhaje
jablko, mrhaje
vyhnáni z ráje.

20

Měv všeho dosti
dobrého v vlasti,
však nám k lábosti
zvolil hořkosti.
Tu, kde pustiny,
bývá jediný,
nechce mít jiný
zde samotiny.

25

30

Špatné hnízdičko
v chlévě místečko!
Ustel, matičko,
boží rodičko!
Ta ctná panenka,
mátě, milenka,

35

40 povíjí plenka
slavička, tenká.
Chudička máma
kojí ho sama,
za polštář sláma,
kolíbku tu má.
45 Postel - jesličky,
lázeň - slzičky
chudé maticčky,
svíčky - hvězdičky.
50 Dvořané dvojí
v chatrném kroji
v panském pokoji
okolo stojí.
Jeho oslíček
jest komorníček,
jeho též olček
jest dvořeniček.
55 Pána zhrívají,
když naň dychají,
když řvou, vítají,
se ozejvají.
60 Zchudl slaviček,
malý Ježíšek,
Jozef ten dvorček
spravuje, starček.
65 Když přišly lita,
žádný nevitá,
každý zamítá,
semotam lítá.
70 Řídíc nebesa
letí do lesa,
oslem se nesa
pro Herodesa,

75 pro vražedníka
pán, ukrutníka,
krále zlostníka,
jinam utíká.
Zas se vracuje,
vlast navštěvuje,
nic nelenuje,
svým posluhuje.
80 Potom náš ptáček
učiněn žáček,
ztracen miláček,
hledá ho starček.
85 Neví přítele,
potom vesele
jako ve škole
našli v kostele.
90 Nalezen v chrámě,
poslušen mámě
přebývá v domě
ptáček, soukromě.
95 Tu se zstavilo,
se utišilo,
slyšet nebylo,
chodil na dílo.
100 Ach, jsa mocnářem,
světa císařem,
všeho vladařem,
zůstal tesařem.
Dal se pokřtíti
v Jordáně, mýti,
„musím“, řka, „jítí
Zákon splniti“.
105 Tu holubička
vítá slavička,
z nebes synáčka

110 chválí bílčičká.
Dřív než slyšeti
dal se viděti,
dnův byl na poušti
přes čtyřidceti.

115 Letí na svatbu,
plnou nádobu
proměnil vodu
v víno v tu dobu.
Tu mile zpívá,
procházky mívá,
řeč svou rozsívá,
každý slyšívá.

120 U studně sedá,
unaven hledá,
o všeckným věda,
řka: „Hříšným bědal“
Jeho zpívání
jest pláč a lkání,
každé volání
zve ku pokání.

130 Zástup se valí,
zas Pána chválí,
jíní se smáli
novému králi.
Tu mnoho lidí
zázraky vidí,
zlobiví Židi
slavička šidí.

140 Chtějí lapiti
jej v řeči, jíti,
však ustoupiti
musí, přec jíti.
Až když čas přišel
určitý, vyšel,

145 Pán jim neušel,
každý ho našel.
Býval v zahradě
s svým Otcem v radě,
políklí kradě
oni v své zradě.
Býval v májové
i v olivové,
lapili lvové
ptáčka, v cedrové.

155 Býval v betánské,
neb olivetské,
lapen v cedronské,
jat v getsemanské.
Jak čteš v Proroku,
Pán pil z potoku,
toho jsa věku
v posledním roku.

160 V ten poslední rok
měv cestou svůj krok,
všel katanům v bok
přes Cedron potok.
Otcí se modlil,
v modlitbě prodlil,
a když své budil,
Jidáš ho zradil.

170 Kladi mu léčky,
nastavil smečky,
když své jidášský
podal hubičky.
Jak ho dostali,
hned ho svázali,
tělo zedrali,
ptáčka šklubali.

180 Tak náš slaviček
hned od jesliček
bez poduštiček
byl vždy chudiček.
Vzlét na větvíčku
k svému hnízdičku,
skloniv hlavičku
skonat písničku.

185 Kříž jest větvíčka
mého slavička,
jehož chudička
letí dušička.

190 Ach, mezi vrahy
Pán Ježíš drahý,
slaviček, ahy,
umírá nahý!

200 Tak on pro tebe,
zmařiv sám sebe,
člověče, tebe
by vzal do nebe.
Chceš-li vědět,
kde ptáček letí
na své podletí?
Do nebe letí!

HLAS LABUTÍ SIMEONA, STARCE SEŠLÉHO

Zpívá se jako Ach, kdo podpal společný

5 Nyní, tohoto času,
v ničemž se nelekám,
povejším svého hlasu,
vykoupení čekám.
R° Nyní, když věk schází,
má noha,
již nebohá
s životem zachází.

10 Nyní, když noha klesá,
když jde všecko nazpět,
hledím si na nebesa,
pomíjí tento svět.
R° Naděje všeliká
s marností,
též i s zlostí
pomíjí, utíká.

15 Nyní, když mně zapadá
dvě světél oblohy,
do hrobu tělo padá,
v němž již stojí nohy.
R° Slunce, též i měsíc
těm vychází,
mně schází
i jiných světél víc.

25 Nyní, když se nelekám,
jsouce ujištěný,
před Boha mého klekám,
nebem pojištěný:
R° od Ducha svatého,
že dřívě,
nežli skonám,
uzřím Krista mého.

30 Nyní, když se sluch trátí
mně věku sešlého,
nyní, když se zrak krátí
služebníka svého,
R° z mého pohostinu
se vystrojím,
vyhostím
z smrtelného stínu.

Nyní, když mé již žíly
propouštíš, ó Pane,
nemají více síly,

45 R° tělo chřadne, vadne,
podlé slova tvého
toho se
nejvíc držím
základu pevného.

50 R° Ó Pane, prvs byl mstivý,
nyní na mé lokty,
hrozný, prchlý, strašlivý,
kladu, ach, jaks krotký!
Ó beránku tichý,
tě mám, držím,
objímám,
shlad' mně moje hříchy.

55 R° Nyní, Bože, propouštíš
slouhu, než starého,
však i v tom neopouštíš
mne času žádného.
R° Mne slouhu propustíš,
mne starého,
než tvého,
všechno zlé odpustíš.

60 R° Nyní z této mrakoty,
když, Pane, propustíš,
půjdu z světské slepoty,
když z těla vypustíš:
R° propustíš po boji,
tryznění,
pokušení
mne slouhu v pokoji.

65 R° V pokoji slouhu tvého,
ach, tvůj jsem, ó Pane,
tvůj jsem a nižádného,
necht' se vůle stane!
R° Ach, tvůj jsem, ó Pane,

80 tvůj jsem a
vždycky budu,
jináč se nestane.

85 R° Nic se smrti nebojím,
nebo odpovéd' mám,
že v ní dobře obstojím,
když bude při mně sám,
bude Všemohoucí,
když budu mít
umřítí,
Pán při mé nemoci.

90 R° Propustíš po mém boji
služebníka tvého
s radostí i v pokoji,
slouhu vždy věrného.
R° Nebs kníže pokoje,
přestanou
protivenství,
války i rozbroje.

95 R° Ej hle nová krajina
teď již na mne čeká,
v nížto duše jediná
třese se a leká.
R° Ej přicházíš, Světlo,
nebojím
se temnosti,
Kristus jest mé heslo.

100 R° Světlo jsi v Izraeli,
jediný Ježíši,
budou tebou veselí
národové jinší.
R° Ó dítě Ježíši,
jehož držím
na loktě,
ty spasiš mou duši.

105 R° Světlo jsi v Izraeli,
jediný Ježíši,
budou tebou veselí
národové jinší.
R° Ó dítě Ježíši,
jehož držím
na loktě,
ty spasiš mou duši.

110 R° Světlo jsi v Izraeli,
jediný Ježíši,
budou tebou veselí
národové jinší.
R° Ó dítě Ježíši,
jehož držím
na loktě,
ty spasiš mou duši.

115 Teď tě držím na klínu,
 má rozkoš největší,
 Ježíši, boží synu,
 ty spasiš mou duši.
 Tebe v rukou držím,
 vím, že sobě
 svobodu
 do nebe obdržím.

120

Jho sladké, břímě lehké,
 není žádné tíže,
 Ježíš jho není těžké,
 jsa veliké kníže.
 Ó sladké nešení,
 však mé duši
 jest lepší
 Ježíše vidění.

125

Blahoslavené oči,
 jenž viděly Pána,
 nechť na mne kdo chce sočí,
 onť jest má obrana.
 Ach, oči věděly,
 jehožto
 v rukou měly,
 naň mile hleděly.

130

Nu, mám se odebrati
 na cestu věčnosti,
 jak jen mne smrt zachvátí
 půjdu s ochotností.
 Půjdu bez žalosti,
 mám s sebou
 svého Pána,
 půjdu do radosti.

135

Každý stavec má míti
 hůl nebo podporu,
 kdy chce odsud odjíti,

140

145

146

150 víru neb pokoru.
 Ach, obouch jsem dostal,
 když Pán při mně
 starému,
 i já jsem při něm stál.

R°

155 Stál, jenž sedí na trůnu,
 leže na mém klínu,
 ohnivém serafínu
 v tomto smrti stínu.
 Ach, leží malíčký,
 děťátko,
 ctné robátko,
 syn panny maticíky.

R°

160

Nic již není na světě,
 co by mne drželo,
 zrána neb na usvítě,
 všechno omrzelo.
 Dosti, ach mám dosti,
 neb držím
 Světlo, heslo
 nebeské radosti.

R°

165

Již již více nemohu,
 spolu s Synem Otcí
 buď sláva, chvála Bohu
 i s Duchem v Trojici.
 Duše se ubírá
 z žaláře,
 z těla letí,
 věčnost se otvírá.
 Amen.

R°

170

175